

MISIE

3
2016

BOLÍVIA

BENDICIÓN

SAMARITÁNKA

MOTO-TAXI

TUCET STAČÍ

JEŽIŠ V DOME

SPOVEDNÝ
AUTOMAT

ZÁCHRANÁR

FOTOGALÉRIA

ÍDTE DO CELÉHO SVETA A UČTE VŠETKY NÁRODY A KRSTITE ICH...

Pokoj Vám, drahí blízki, dobrodínci a nadšenci pre misie v Bolívii. Štyridsať dní mohli apoštoli a prví kresťania osobne viac spoznávať zmŕtvychvstalého Ježiša. Spoločne zažívali jeho dotyk, prítomnosť i požehnanie v životoch. Podobne je to aj tu v Bolívii. Veľkonočný čas by som definoval ako „milostivý čas Pánovho zjavenia a požehnaní“.

Veľakrát som zažil chvíle, keď ma Pán posielal splniť jeho „zjavenie“, hoci som spočiatku ani presne nevedel, čo odo mňa chce. Neprekážala mu moja únava, nechápavosť, či nepohodlie. Raz mi ukázal človeka, ktorý od hladu ležal pri odpadkoch a jedol ich; inokedy to bol chorý človek, ktorý sa v bolestiach nemohol nadýchnuť, či rodinu, ktorá nemala čo jesť alebo strechu nad hlavou.

Bolo toho veľa. Práve v nedele som zažíval, čo je to „Pánov deň“, čo znamená „milosrdenstvo chcem a nie obeť“ a „Syn človeka je pánom aj nad sobotou“, keď som chudobnému kupoval chlieb.

V nasledujúcich riadkoch Vám ponúkam možnosť nahliadnuť do Veľkonočnej Bolívie. Príjemné čítanie. Nech Vás to privedie k oslave Božej dobroty.

Ján Piatak, misionár

Požehnanie (bendición) je čas, keď sa zverujeme pod Božiu ochranu a pomoc. Vyznávame svoju vieru a tešíme sa z Božej prítomnosti v našich životoch. Asi tak by som definoval chápanie požehnaní mojich farníkov.

BENDICIÓN

V Concepción nie je zvykom chodiť požehnávať domy v období sviatku Troch kráľov. To však vôbec neznamená, žeby ľudia nestáli o požehnanie. Naopak. Každú chvíľu prichádzajú s prosbou o rozličné druhy požehnaní.

Pred svätou omšou bežne prinášajú pred obojstranný stôl obrázky, ružence, sošky, vodu, náhrobné kríže, či sviece. Pritom prídu do kostola viacerí z rodiny a sadnú si čo najbližšie k oltáru. Po svätej omši prichádzajú jednotlivci so zdravotnými a inými problémami, aby som sa za nich chvíľu osobitne modlil a požehnával ich. Inokedy ich privedú čudné zvuky, ktoré v noci počujú v dome, alebo vidia postavy.

Je zvykom, že každá rodina má vo svojom dome obraz, či sochu svojho svätca, patróna domu. Podľa liturgického

kalendára potom slávia svoj rodinný „odpusť“. Volajú kňaza, aby odsľúžil svätú omšu alebo sa pomodlil ruženec a požehnal celý dom a všetkých v ňom.

Na slávnosť sa dôkladne pripravujú. Vyzametajú a poupratujú celý dvor, urobia oltár z látok, balónov, ozdobia ho rôznymi kvetmi, pripravujú striešku, požičávajú si stoličky, ozvučenie a pripravujú pohostenie. Na oslavu prichádzajú susedia a známi zo širokého okolia. Po požehnaní počujú hlasnú hudbu do svitania. Pije sa čiča a ponúkajú dobroty podľa solventnosti rodiny. V tento deň sa nešetří.

O požehnanie ďalej prosia jednotlivé skupiny ľudí, podniky, usadlosti, hotely a školy. Bol som už aj na otvorení novej časti trhu, či požehnať súkromnú firmu, ktorá si na svojom pozemku postavila slušne veľkú kaplnku so sochou svätej Kataríny Sienskej.

Požehnanie svätenou vodou robím bežne pri svätej omši ako znak kajúcnosti. Mnohí vtedy vystierajú ruky, aby do dlaní zachytili čo najviac vody. Potom si ju vylejú na hlavu. Po odpustovej svätej omši robím procesiu, pri

ktorej požehnávam oltáriky, ozdobené na šnúrke zavesenými pečenými buchtami a ovocím. Po požehnaní sa naň okamžite vrhnú najbližší a vychutnajú si dobroty. Pripomína mi to slovenské tradície, že z vianočného stromčeka sa mohlo jesť až po požehnaní domu.

Vo Veľkom týždni bolo požehnanie ešte viac. Palmové ratolesti na Kvetnú nedeľu si pred požehnaním ozdobili ovocím. Na veľkonočný pondelok priniesli na požehnanie jedlo v košíkoch ako na východe Slovenska.

Vidieť, že tu pôsobí otec biskup pôvodom z Poľska už vyše tridsať rokov. Nebol to síce chren, šunka a veľkonočná paska, no bolo toho tiež dosť. Okrem jedla prosili o požehnanie svojich domácich zvierat, či miláčikov.

v kaplnke v "Zóne 5", ale aj v komunitách. Priniesli so sebou aj obrazy, sochy, ružence a kríže. Voda je v týchto priam stálych horúčavách chápaná o to viac, ako dar a priazeň od Boha.

Vo večerných hodinách ma často pozývajú na bdenia pri zosnulom. Svätená voda a Božie požehnanie nás teda sprevádza počas celého dňa i celého života. Je úžasné sledovať ľudí, s akou vážnosťou a radosťou berú každodenné požehnanie. Žehnám aj Vám, všetkým čitateľom na Slovensko.

Požehnával som kuriatka, sliepky, kačky, ovce, psy, zajace, opice, papagáje a kone. Nestačila mi ani voda z najväčšieho vedra, aké sme mali. Ľudia čakali

V nedeľu po svätej omši býva pred kaplnkou v "Zóne 5" živo. Ľudia sa neponáhľajú domov. Rozprávajú sa v hlúčkoch, zvykne sa plánovať, dohadovať rozličné veci. Viacerí ma čakajú s prosbou o pomoc. Pri každom hlúčkiku sa zastavím, snažím všetko zapamätať a vyraziť na sv. omše do pralesa. Nedávno ma zastavila staršia pani s prosbou o požehnanie hotela "Triunf".

Usmiata sedemdesiatdva ročná majiteľka ma už na druhý deň čakala v záhrade pri studni s veľkou nádobou vody. Najskôr som ju poprosil, aby mi porozprávala niečo z jej života. Ani som netušil, aké dlhé a zaujímavé rozprávanie ma čaká. Začala i skončila Božím milosrdenstvom. Niečo z nášho rozvohu „vyrozpráva“ aj Vám. Počúvajte!

V celom mojom živote som zažívala Boží triumf. Pochádzam z usadlosti Uruguayto (na území mojej farnosti). Veľakrát mi Boh ukazoval, že mám žiť, ako milosrdný Samaritán. Pred mnohými rokmi na blízkej usadlosti ťažko ochorelo dievčatko. Nielenže bol lekár ďaleko, ale nebolo ho ani z čoho zaplatiť.

Dievčatko zomieralo priamo pred mojimi očami. Požičala som si tri kone a odvážila sa s ňou vydať na riskantnú cestu. Lekár bol vtedy v Palmarite (komunitu poznáte z predchádzajúceho čísla o povodni). Na koňoch nám to trvalo päť a pol hodiny v horúčave a v zlom zdravotnom stave.

Po príchode som nechala dievčatko lekárovi, aby sa o ňu dobre postaral a dal jej všetko čo potrebuje. Nemala som peniaze, ale nechala som mu dva kone. Na jednom som sa vrátila domov a postupne dlh splatila. Vďaka Bohu dievčatko žije dodnes. Je dospelá, má svoju rodinu, manžela a zdravé deti.

Raz som navštívila veľmi chudobnú rodinu so štyrmi deťmi. Priam umierali od

hladu. Rodičia sa ma pýtali, či nemôžem aspoň jednému z nich pomôcť. Ale komu? Najradšej by som pomohla všetkým. Mama sa pýtala detí, kto by šiel so mnou. Najmladšie sa túlili k nej, nechceli o tom ani počuť. Najstarší, vtedy desaťročný, Jorge povedal, že on pôjde.

Zapísala som ho do školy, každý deň cestoval, okrem toho pracoval. Nemal to ľahké. Po troch mesiacoch som ho našla plakať. Čo sa stalo? Problémy v škole? Nieкто ti ublížil? So slzami v očiach mi povedal: „Ja tu mám veľa jedla a moji súrodenci sú doma hladní. Chceme sa vrátiť domov.“ Dobre teda, odvetila som. O pár dní sa vrátil aj s mladšou sestrou.

Žili u nás, učili sa, pracovali, modlili sa. Po rokoch prišiel za mnou, že už je veľký a chce ísť svojou cestou. Nebránila som mu. Pomohla som mu nájsť prácu v Santa Cruz. Po čase sa vrátil a zobral so sebou aj dvoch súrodencov z rodičovského domu. Nakoniec som teda mohla pomôcť všetkým.

Veľmi si uctievam Božie milosrdenstvo. Mám veľký obraz a rada sa modlím korunku k Božiemu milosrdenstvu. Tento rok som sa pred Veľkou nocou modlila deviatnik. Na kolenách a so slzami v očiach som hľadela na obraz a vyznávala: „Ježiš, ja viem, že ty mi môžeš pomôcť. (Krátko po Veľkej noci mala ísť na operáciu chrbtice). V tvojich rukách a nohách boli klince. Aj mne ich majú dávať. Pomôž mi, ty si zvíťazil.“ Keď mi to povedala, postavila sa a začala sa vykrúcať, ako pri tanci: „Pozrite sa na mňa! Som zdravá! Tu, tu i tu ma bolelo. Bolesť je preč, klince nepotrebujem. Ježiš ma nechce starú“ a zasmiala sa.

Ako poďakovanie som sa rozhodla, že urobíme tradičné pirôžky plnené kuracím mäsom a v nedeľu ich ako občerstvenie dáme všetkým ľuďom v kostole. Už som aj povedala kuchárke, nech sa na druhý deň pustí do práce. Večer pri modlitbe som však počula, ako mi Ježiš vraví, že to odo mňa nechce. Povedal, že mám zájsť do nemocnice a peniaze dať človeku, ktorý to najviac potrebuje.

Hneď ráno som šla do nemocnice za lekárom a opýtala sa na pacientov. Lekár sa nešťastne chytil za hlavu a povedal, že tu majú jeden ťažký prípad, ale nie sú peniaze na jeho liečenie. Peniaze som teda vložila do správnych rúk. Vidíte, ako ma Boh vedie, vo svojom milosrdenstve.

Rozprávali sme ešte o všeličom inom, okrem iného mi poradila aj to, ako viac účinne pomáhať ľuďom v “Zóne 5” v ich nábožnosti. Následne som požehnal hotel “Triunf” i všetkých, ktorí tam pracujú i prídu. Po požehnaní ma na stole čakali mäsové pirôžky. Zjedol som len jednu, zvyšné mi zabalila. Pohnutý Božou dobrotou som ich ponúkol prvým deťom, ktoré stáli vonku. „Ale my nemáme peniaze“, odvetilo asi sedemročné dievčatko. „Ani ich nepotrebujete“, odpovedal som jej a dal mäsové pirôžky. Nezachránil som im život, ako som to počul pred chvíľou, ale aspoň som im chcel ukázať, že aj o nich sa Boh stará.

MOTO-TAXI

Preprava po mestečku Concepción je v dvoch tretinách na motorke. Autá vlastní iba podnikatelia, väčšie firmy a súkromní prepravcovia. Moto-taxisti ponúkajú za lacný peniaz prevoz po meste i do komunít. Sú združení vo viacerých spolkoch. Spoznáte ich podľa farebnej vesty a loga, ktoré nosia. V deň svojho založenia prosia tradične o požehnanie a svätú omšu.

Oslava začína schôdzou, zhodnotením, ako sa spolku darí, čo by mohli vylepšiť i napraviť. Potom nasleduje slávnostná karavána, na ktorú sa všetci tešia. Motoriky sa ozdobia farebnými balónikmi a pozývajú na prehliadku Concepción. Deti okamžite zaplnia miesto za vodičmi,

pričom nebýva výnimkou, že sú aj štyri.

Iné spoločnosti ponúkajú vo vyhradenú hodinu jazdu zadarmo. Povoziť sa idú aj tí, ktorí nikam ísť nemusia. Hodina jazdy i karavána končí príchodom do kaplnky, alebo na ich stanovište.

Po príchode požiadam všetkých, aby mi odovzdali kľúče od motoriek. Prezident spolku vyberie taxistov alebo rodinných príslušníkov na čítanie, prosby a nesenie obetných darov, medzi ktorými sú aj kľúče.

Po modlitbe po prijímaní nasleduje požehnanie kľúčov. Muži si v dlhom rade po jednom vyberajú kľúče od svojho stroja, pričom požehnávam svätenou vodou osobitne každého.

Nasleduje požehnanie motoriek v štýle, ktoré mi poradil poľský kňaz, motorkár, Pawel zo San Ramón. Všetci naštartovali motorky a krúžili

Božie slovo býva ako šité pre nich. Raz bolo o Emauzských učeníkoch, ktorí kráčali smutní a stretli Ježiša. Aj oni môžu svojou prítomnosťou povzbudiť ľudí a dodať im odvahu do denných bojov. Inokedy bolo čítanie o svätom Jozefovi, ktorí utiekol s Máriou a Ježišom do Egypta a staral sa o nich po ceste.

Aj oni potrebujú neraz veľa síl, odvahy a pozornosti, aby po náročných cestách šťastlivo dovezli ľudí, kam potrebujú. V kázni zvyknem hovoriť aj o modlitbe pred cestou a o potrebe svetla a zrkadla na motorke. Bezpečnosť prepravy je tu dosť nízka.

okolo kríža, ktorý je v strede, pred kaplnkou. Ja som stál a požehnával každého, kto prechádzal okolo. Mokri, ale hlavne požehnaní vodiči odchádzali spokojní v karaváne do ulíc slúžiť ďalej.

Neviem, či niečo podobné slávia taxikári aj na Slovensku. Pri najbližšej jazde im to môžete navrhnúť.

Po veľkonočnej návšteve komunit v pralese som smeroval na kňazské stretnutie do dvojmiliónového mesta Santa Cruz. Bol to poriadny kultúrny šok. Vystriedať prašnú a kamennú cestu, kde stretnete jedno auto za asfaltový koberec a ruch veľkomesta.

TUCET STAČÍ

Voľný večer pred stretnutím som vyplnil kultúrnym programom v "Cine center", niečo ako "Cinemax" v Poprade. Premietalo sa naraz v desiatich miestnostiach a na lístky sa čakalo skoro pol hodiny. Rozhodol som sa pre film "Resurreción de Cristo". Na Slovensku ho poznáte pod názvom „V mene Krista“.

Prehliadal som si davy ľudí, ako s pukancami stoja pri bráne a čakajú, kedy už budú môcť obsadiť najlepšie miesta. Lístky vydané na presné miesto tu ešte nepoznajú.

Konečne som prišiel na rad aj ja. Personál ma nasmeroval a povedal: „Nech sa páči, do zóny 5“. Na lístku bolo napísané sála, ale on povedal „zóna“. Pousmial som sa a potešil, že som tu doma, akoby vo svojej "Zóne 5" v Concepción.

Šiel som v predstihu vyše dvadsať minút. Do sály som vošiel prvý. Potešilo ma, že si môžem vybrať dobré miesto a ružencom sa pripraviť na

veľkonočné posolstvo. Pri poslednom Zdravase vošla usporiadateľka a pousmiala sa, že som v sále sám. Zhasli sa svetlá a začalo sa premietañ.

Najprv šla reklama. Ukazovali v nej vystrašené tváre nástročných chlapcov a dievčat, pričom každý z nich hovoril: „Mám strach, mám strach, mám strach“. Myslím si, čo to bude za

evanjelizačná reklama? Azda vystúpi nejaký kresťan a povie, aby sa nebáli, že Pán vstal zmŕtvych? Mýlil som sa. Reklama pokračovala ďalším kolom, v ktorom mladí hovorili: „Nechcem ochorieť, nechcem byť chorá, nechcem byť chorý“. V treťom kole začali menovať pohlavné choroby a nakoniec prišlo „riešenie“: „Bojíte sa? Používajte ochranu.“ Reklama na prezervatívy.

Moje sklamanie pretrvávalo aj na začiatku filmu. Gýčovo na mňa pôsobilo, ako sa hlavný hrdina, vyšetrujúci vojenský tribun, Clavius úspešne vyhýbal všetkým strelám nepriateľa bez prilby na hlave, zatiaľ čo okolo neho vojaci umierali. Neskôr, pri vyšetovaní, pre neho vyznievali kresťania ako blázni, ktorým je jedno, či ich zabijú, ukrižujú, alebo ich budú mučiť.

Film postupne zaťahoval na hlbinu. Oslovil ma nezvyčajný výber herca, ktorý hral Ježiša. Črtami tváre sa podobal veľmi na obraz zo šatky z Manopella. Nie klasicky úzka vychudnutá tvár, ktorú poznáme z podobných filmov. Ježiš vyznieval majestátne, opravdivo, nevtieravo, pokojne a rozhodne. Až neskôr som sa dozvedel, že pred nakrúcaním filmu odišiel herec na Maltu, kde strávil mesiac života úplne sám, nekomunikoval ani so svojou rodinou a stravoval sa veľmi skromne.

Vtom do sály v kine prišiel muž so ženou v stredných rokoch. Po pol hodine ešte zopár mladých, takže nás bolo nakoniec dvanásť. Apoštoli pôsobili vo filme rovnako presvedčivo. Ich reakcie boli prirodzené, nestrojené, a tak

som sa s nimi vedel veľmi ľahko stotožniť. Obzvlášť postava Petra bola podaná vystihujúco. Neboli skrývané jeho vlastnosti, ako prudkosť, ráznosť, či otvorenosť.

Pri pozieraní filmu som sa povzbudil vo viere a v presvedčení, že nezáleží na množstve, ale na tom, či sa odovzdáme Bohu, aby mohol konať aj v našej slabosti. Film sa končil nanebovstúpením Ježiša. Pri pohľade na hŕstku apoštolov, ktorým hovorí „Chodte do celého sveta...“ sa mohla zdať aj táto situácia, ako bláznovstvo. Tucet apoštolov do celého sveta?

Moja meditácia pokračovala aj po skončení filmu. Z kina sme vyšli dvanásť ako malý potôčik

a vošli do davu ľudí, ktorí vychádzali z iných predstavení. Bohu stačí tucet a nám odovzdať sa mu.

Nezabúdajme na to, že hoci ženy nepatrili k apoštolom, ako prvé prijali radostnú zvesť o zmŕtvychvstaní Pána a bežali ju ohlásiť celému svetu. Na rozdiel od ustráchaných apoštolov mohli svedčiť aj o tom, čo sa dialo hore na Kalvárii.

V Bolívii sa slávi sviatok žien i matiek dvadsiateho siedmeho mája. V roku 1812 prišlo v bitke so Španielmi o životy veľa Bolívijskych mužov. Dvadsaťsiedmeho mája toho istého roku urobili ženy v Cochabambe rozhodnutie, ktoré sa zapísalo do dejín. Na kopci „La Coronilla“ stovky žien nebojácne

bojovalo a položilo životy za svoje rodiny. Bolívijskí muži sú hrdí na svoje ženy. Boli tam, kde muži už nemohli stáť. Aj v Cirkvi máme každý svoje miesto a úlohu. Ježiš s nami ráta.“

Skutky apoštolov hovoria o tom, ako sa Ježiš po zmŕtvychvstaní štyridsať dní stretával so svojimi učeníkmi. Apoštolom sa zjavil viackrát v dome. Pri stolovaní mohli zakúšať novú skúsenosť, hoci ho predtým poznali. Neskôr mali spoločnú opekačku v prírode. Vzťahy sa rozvíjali, upevňovali a počet kresťanov rástol.

JEŽIŠ V DOME

Druhú Veľkonočnú nedeľu som požeňnal veľký obraz Božieho milosrdenstva a na kázni priblížil veriacim jeho význam a úctu. Ponúkol som im možnosť, aby každý deň mohol byť obraz Zmŕtvychvstalého Ježiša v dome u niekoho iného. Odvtedy prechádzame mne zverenými zónami mestečka Concepción. Začal som rodinou, ktorá bola najbližšie pri kaplnke a potom sa to šírilo.

V dome začínam vždy katechézou, kde na pokračovanie vysvetľujem hodinu Božieho milosrdenstva, korunku a obraz Božieho milosrdenstva. Podľa aktuálnej potreby hovorím o tom, čo vnímam za potrebné. Najviac rezonujú témy o význame a úlohe rodičov, života viery v rodine, význame častého prijímania sviatostí, ale aj bolestné témy ako alkoholizmus a drogy.

Nasleduje modlitba Korunky a potom voľné rozhovory. Spočiatku bývali nesmelé, ale postupne naberali na hĺbke a význame. Nechal som ich veľa rozprávať, aby som vedel, čo je pre nich dôležité, a čo ich trápi.

Je to úžasný spôsob, ako jednoducho spoznať ľudí, ich prostredie, vzťahy, problémy, bolesti i radosti. Vždy som im ponúkol možnosť prípravy na krst, prijímanie, birmovanie, manželstvo, pomazanie chorých, alebo prísť do kaplnky na svätú omšu a spoveď. Rozhovory trvali niekde aj hodinu. Pritom každý spontánne ponúkol malé pohostenie: čiča, pukance, pirôžky, zemle a podobne. Počet modliacich sa mení každý deň. V priemere nás býva okolo dvadsať, no bolo nás aj sedemdesiat. Závisí od rodiny, počasia, susedov a pozvania.

Už teraz viem oveľa viac pochopiť ich zmýšľanie, prístup k veciam a hodnotám. Je pre

mňa veľkou cennosťou, že môžem vstupovať do ich domov. Misionárom v Bolívii v horách je to priam nemožné.

priam ideálny spôsob, ako rozbehnúť novú farnosť v "Zóne 5". Darmo, Ježiš vedel ako na to. Inak by som nemal

týždne prechádzali "Zónou 5" a "7". Teraz navštevujeme domy v "Zóne 10".

O úcte k Božiemu milosrdenstvu sa mi podarilo hovoriť už aj v deviatich zo sedemnástich, mne zverených, komunít v pralese. V niektorých som dal k putovaniu aj obraz Božieho milosrdenstva, inde len vytlačené texty korunky, či ružence.

Samozrejme, chceme pokračovať v Ježišovom štýle. Po čase bude spoločná opekačka vo farskej záhrade pre všetkých, zvlášť dospelých. Verím, že aj naše vzťahy sa rozvinú, ja pochopím viac ich a budem im môcť ponúknuť to, čo potrebujú.

Niektorí ľudia žijú v usporiadaných manželstvách a celkom pekných domčekoch, väčšina však žije vo veľkej chudobe a jednoduchosti. Nie sú to ani domy, skôr prístrešia. Povzbudzuje ma, že nereptajú, nestážujú si a snažia sa

Rodinnú atmosféru, ktorú prežívame večer čo večer chcem preniesť aj do kaplnky. Túžim, aby v kaplnke spoznali svoj druhý domov, útočisko, miesto kde môžu vždy prísť, stráviť čas s Bohom a blíznymi a načerpať z bohatstva, ktoré im

šancu spoznať tak rýchlo a dôkladne životy a potreby ľudí. V Concepción sme tri

Boh ponúka vo sviatostiach a vzťahoch s veriacimi.

Návšteva rodín s obrazom Božieho milosrdenstva je

SPOVEDNÝ

AUTOMAT

Počuli ste už o spovednom automate? Asi nie. V Bolívii sme v mnohom pozadu, ale automat máme. Vymysleli ho moji miništranti. Funguje výborne! Je mojím pomocníkom pri spovedaní. No podme po poriadku.

Na jednom z pravidelných sobotňajších stretiek s miništranti som hovoril o milosrdenstve. Boh je Otec, ktorý nás stále čaká. Nezáleží na veľkosti našich hriechov. Je dobré, keď sa k nemu priblížime skôr, lebo neskôr sa už nemusíme presekať cez hustú džungľu našich hriechov. Uviedol som aj príklad s kosením. Keď som prvý krát kosil okolie pri kaplnke, trvalo mi to viac dní. Tráva bola vyššia ako ja, na mnohých miestach boli kamene, staré tehly, či stvrdnuté mraveniská po termitoch. Čím častejšie som neskôr kosil, tým viac to bolo jednoduchšie, rýchlejšie a stálo ma to menej námahy.

Následne som im približoval lásku Boha Otca, ktorý nepremýšľa nad našimi hriechmi, ale nad hostinou, ktorú nám urobí, keď prídeme. Asi po polhodine stretnutia som si zobral fialovú štólu a vysvetlil, že bude nasledovať praktická časť stretka: „Teraz Vás všetkých čakám v spovednici, každý z Vás môže prísť k Otcovi a vrátiť sa domov“. Pokojne som si sadol, modlil sa a čakal.

Na moje prekvapenie nik neprichádzal. Hlavy mali sklonené k zemi a z času na čas nesmeli zazerali jeden na druhého. Rozmýšľal som, čo urobiť. Povzbudená mali dosť a karhať ich nebolo za čo. Postavil som sa a jednoducho dodal: „Kto už bude vyspovedaný, môže ísť hrať kalčeto.“

Nestihol som si ani sadnúť, rýchlosťou blesku predo mnou stál dlhý rad miništrantov a na kľakátku spovednice sa tlačili traja. S úsmevom som len dodal:

„Pomaly, pokojne a po jednom. Všetci vojdeme do Otcovho domu.“

Ktovie, možno sa za nás prihovorel don Bosco a vnukol mi nápad, že aj takto sa dá prísť k Otcovi. Deti v ich veku nepotrebujú veľa vysvetľovania. Skôr chceli vidieť „hostinu“ Otca. To ich prilákalo do domu, ako márnotravného syna, ktorý si povedal, že v dome jeho otca je vždy chlieb pre všetkých.

Spovedný automat, ktorý by zastúpil kňaza, samozrejme, neexistuje. S určitosťou môžem povedať, že mojím miništrantom stačí po dobrej spovedi stolný futbal - kalčeto.

ZÁCHRANÁR

Doslúžili! Povedal som si pri pohľade na roztrhané sandále, ktoré som nosil dlhé roky. Je na čase kúpiť si nové, pekné. Veď je odlepená podrážka, roztrhnutý remienok, chýba látka na viacerých miestach. V tom, som si spomenul na muža sediaceho na ulici, okolo ktorého som veľakrát prechádzal. Záchranár starých topánok. Čo keby som mu ich odniesol? Za pokus to stojí. Možno ich dá dokopy.

Starší pán si ich pozorne prezrel a povedal: „Príďte o hodinu“. Fíha? Tak skoro? Som zvedavý, čo sa mu podarí. O hodinu ma čakal zázrak. Nemohol som uveriť vlastným očiam. Žiadne lepenie! Všetko prišité dôkladne pevnou niťou. „Koľko to vyjde?“ - pýtam sa. „Osem bolivianos“ - odpovedá dedko s úsmevom. V prepočte je to asi 1,1 eura. Dal som mu viac. Zaslúžil si to.

Je ťažké opísať pocit, ktorý som mal pri ich obutí. Ešte pred chvíľou som ich premýšľal vyhodiť a teraz som mal na nohách staronové sandále. Cítil som sa úžasne. Myslím, že taký

pocit nezažívam nikdy pri kúpe nových vecí. Bola to radosť, že vec sa dá opraviť a môže plnohodnotne slúžiť ďalej. Stačilo tak málo času i peňazí. Najviac bolo potrebné odhodlanie a túžba zachrániť to, čo doteraz dobre slúžilo, hoci to určite nebude vyzeráť ako nové.

Skúsenosť ma viedla k zamysleniu, akú hodnotu majú sandále a akú hodnotu majú dnes veci. Pri rozhovore s kňazom z Kórey som sa dozvedel, že v jeho krajine ľudia bežne menia mobily po toch až šiestich mesiacoch. V komisnom predaji, teda lacno, kúpate priam nové mobily s „hendikepom“, že nie sú najvýkonnejšie na trhu. Neviem, ako je to na Slovensku. Na to si odpovedzte vy. V Bolívii si veci dosť držia svoju hodnotu.

Bol som prekvapený, za aké vysoké ceny (oproti klasickým predajniam) sa predáva v miestnych „second-handoch“ a autobazároch. Vec tu má pre ľudí vysokú cenu, pokiaľ sa dá opraviť, hoci je na pohľad nepríťažlivá. Poučený i potešený som deduškovi ešte v ten deň odniesol ďalšie dva páry topánok. Zachraňovanie ho zjavne baví.

V pamäti mám výrok, ktorý povedal jeden tréner a liečiteľ koní vo filme Seabiscuit: „Predsa nezahodíš život len preto, že nie je bezchybný“. Nová exhortácia pápeža Františka „Amoris Laetitia“ prináša mnohé diskusie o tom, či chce pápež zmierniť požiadavky Cirkvi voči rozvedeným. Pri otázke z redakcie denníka Postoy, o čo ide pápežovi Františkovi v tomto dokumente, vystihujúco odpovedá môj niekdajší učiteľ, profesor kánonického práva Ján Duda: „Neopustiť človeka v nijakých okolnostiach jeho života a byť pritom maximálne trpezlivým.“

Kladiem si otázky: Ako sa pozeráme na seba, na iných a ako nás vidí Boh? Čo všetko sa dá v našom živote zachrániť? Vieme o tom? Zápasíme o to? Úprimne sa teším z toho, keď sa dozvedám, že na Slovensku sa robia duchovné obnovy a stretnutia pre manželské páry v kríze, či pre rozvedených. Boh dokáže zašít a zaceliť rany, ktoré sme utrhli a myslíme, že riešenie je v nových vzťahoch. Boh nás učí zachraňovať vzťahy, hoci nebudú vyzeráť príťažlivo. Budú však spojené pevnou Božou niťou odpustenia a zmierenia.

Křížová cesta na Velký piatok

Požehnanie palmových ratolestí

FOTOGALÉRIA

Vstup do Jeruzalema

Stráž pri hrobe

Eucharistický sprievod

Odpust na sv. Juraja

Sv. omša v komunite

Katechéti na výlete

Milí priatelia! Ak by ste vnímali, že chcete podporiť misijnú činnosť, pastoráciu alebo chudobných vo farnosti Concepción, môžete tak urobiť prostredníctvom bankového účtu: IBAN SK080900000000522512863 (Ján Piatak). Ďakujeme!